

κατόπι κάμποσες κουβέντες γιά τήν ὠφέλεια πού θ'ἄφερναν τέτοια βιβλία ἄν τυπωνόντουσαν.

Ἐνεργίσαμε, χτυπήσαμε πόρτες, τρέξαμε, καί τελοσπάντων τὸ τυπώσαμε.

Ἄλλοι ὅσοι ἔκαναν τὸν κόπο νὰ διαβάσουν τοὺς «Παιδαγωγικοὺς Μύθους», πιστέβω θὰ συμφωνήσουν πὼς εἶναι καί μεγάλο γιά τήν Ἐκπαίδεψή τῆ Δημοτικῆ.

**

Εἶναι ἀλήθεια ἀδιαφιλονίκητη πὼς ἡ φιλολογία μας στὰ τελεφεταῖα χρόνια πῆρε ἀρκετὸ δρόμο καί εἶναι πολλοὶ οἱ λογογράφοι μας κ' οἱ ποιητὲς πού ἀξίζουν νὰ στεφανωθοῦν μὲ δάφνη. Ἄλλ' εἶναι ἀλήθεια πάλι πὼς ὅλοι αὐτοὶ οἱ ποιητὲς κ' οἱ λογογράφοι μας ἀφιέρωσαν τὴν ἐργασία τους γιά τοὺς ΜΕΓΑΛΟΥΣ.

Γιά τοὺς ΜΙΚΡΟΥΣ, γιά τὸ ΠΑΔΙ πολλοὶ λόγοι ἀφιέρωσαν τὴν ἐργασία τους. Καί γιά νὰ πούμε τὴν ἀλήθεια, μόνο ὁ μέγας μας Πάλλης, ὁ με ταφραστής τῆς Ἰλιάδας, συλλογίστηκε τὰ παιδιὰ κ' ἔγραψε τὰ ἔμορφα του καί καλοδουλεμένα τραγοῦδια. Πολλὲς φορές διάβασα καί στὸ «Νουμά» καί σ' ἄλλα περιοδικὰ καί σὲ μελέτες πὼς πρέπει νὰ δυναμώσουμε τὸ Δημοτικὸ σχολεῖο, νὰ δώσουμε στὸ παιδί ἔμορφα δηγήματα, εὐκολα ποιηματάκια, μὰ λίγες φορές εἶδα νὰ γίνονται αὐτὰ.

Γι' αὐτὸ νομίζω πὼς εἶναι δικαιολογημένος ὁ ἐνθουσιασμός ἐκείνων πού τίπωσαν τοὺς μύθους τοῦ Περιγαλιῆ.

**

Ἀφοῦ τυπώθηκε τὸ βιβλίον, εἶδα στίς ἐφημερίδες νὰ γράφουν γι' αὐτὸ καί—ἄν δὲν κατάλαβα καλά—νὰ μὴ μποροῦν νὰ νιώσουν τὸ σκοπὸ αὐτοῦ τοῦ βιβλίου.

Ἐνας λ. χ. ἔγραψε πὼς ἀντὶς οἱ μῦθοι τοῦ Δῖσωπου νὰ ἀπλοποιήθουν—ἀφοῦ προορίζονται γιά παιδιὰ—ἐκφράζονται μὲ περισσότερὰ λόγια, ἐνῶ, λέει, τῷ Δῖσωπου οἱ μῦθοι εἶναι ἄπλοοι καί δὲν ἔχουν περιττὰ λόγια.

Κ' ἔφερε παραδειγμα τὸν πρῶτον μῦθον τῶν «Παιδαγωγικῶν Μύθων».

Ὁ πρῶτος μῦθος εἶναι ὁ μῦθος τοῦ Δῖσωπου «Παῖς καὶ κοχλιαί». Καί ἔγραψε ὁ κριτικὸς: «Τὸ ἀρχαῖον κείμενον εἶναι ἀπλοῦστερον, ὅταν λέγη:

ναϊκὰς ὅσο δὲν παίρνει. Ἄλλη δουλειὰ δὲν εἶχε· ξεκοκκάλιζε τοὺς παράδες τοῦ γέροντος καὶ κυνήγαε τίς γυναῖκες. Σάματις καί στή Φλώρα δὲν εἶχε κανένα μὲνα τὰ γλυκὰ μάτια; Μὰ ἡ Φλώρα δὲν εἶταν' ἀπὸ κείνες.

— Σὲ μένα μὴν τὸ ξαναπῆτ' αὐτὸ, κύριε Νίκο. Ἄστε με στὴ φτώχεια μου.

Ἔτσι τοῦπε, καί ἀπέφραξε ὁ κύριος Νίκος δὲν τὴν ξαναπῆραξε. Μονάχα μιά μέρα. Ἐπλενε καί τότες καί ἀνέβηκε στὴν ταρατσα ν' ἀπλώσῃ τὰ ρούχα. Καθὼς φυσοῦσε βοριαδάκι εἶχανε γίνῃ σὰ φωτιὰ τὰ μπράτσα της κ' οἱ γάμπες της. Τὸ πρόσωπό της εἶταν' ἀναμμένο. Εἶχε σηκωθῆ στὰ νύχια γιά νὰ κρεμάσῃ μὲ νυχτικὰ τῆς κυρίας καί τραγουδοῦσε σιγαλά:

Κάτου στὸ γιάλο
Κάτου στὸ περιγαλί.

.....

Κι ἀνεφάνηκε
τὸ ποδοστράγαλό της

Τῶν οἰκίων ὁμῶν ἐμπιραμένων ἡμεῖς ἄδετε, ἐνῶ ἀπεναντίας ἡ μεταφραση λείει:

Μωρὰ μου παλληκάρια

τὰ σπῖτια σας ἐπιόσανε στὰ κάρβουνα φωτιὰ καί οἷς τρογοῦδι ἀρχίξατε, σὰ νῆστε στὰ χορτάρια;

Φαίνεται ὅτι ὁ κριτικὸς ποῦ ἀφῆσε αὐτὰ ξέρει καλά τ' ἀρχαῖα ἑλληνικά. Καί φαίνεται ἀκόμα πὼς νομίζει ὅτι τὰ μικρὰ παιδάκια πού πᾶν στὸ Δημοτικὸ θὰ ξέρουν καὶ αὐτὰ τ' ἀρχαῖα ἑλληνικά. Ἄλλως δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ καταλάβῃ τί θέλει νὰ πῆ ὁ κριτικὸς ὅταν λέγῃ ὅτι τὸ ἀρχαῖον κείμενον εἶναι ἀπλοῦστερον ἀπὸ τὴν μεταφραση.

Τὸ ἀρχαῖον κείμενον βέβαια εἶναι ἀπλοῦστερον, ἀλλὰ γιά τὸ παιδί πού θὰ ζοῦσε τὸν καιρὸ πού ζοῦσε ὁ Σωκράτης καὶ ὄχι γιά τὸ παιδί τὸ σημερινόν. Γιά τὸ σημερινόν παιδί τὸ αὐτῶν οἰκίων ὁμῶν ἐμπιραμένων δὲν εἶναι οὔτε ἀπλό, οὔτε ἄλλο τίποτα, παρὰ κάτι φωνητικὸ ἢ ἢοι μῆς γλώσσας ξένης σ' αὐτό.

Ἄλλος κριτικὸς—ἀπ' αὐτοῦς πού δὲ βρίσκουν τίποτα καλὸ σ' αὐτὸν τὸν τόπον κρίνοντας τοὺς «Παιδαγωγικοὺς Μύθους» ἐράδισε ἕνα σωρὸ φιλοσοφικῆς θεωρίας καί καταστάλαξε στὸ ὅτι οἱ μῦθοι δὲν κάνουν τίποτα στὰ παιδιὰ. Ὁ ἴδιος κριτικὸς σ' ἄλλη ἐποχὴ μπορεῖ νὰ γράψῃ τ' ἀντίθετα. Γι' αὐτὸ δὲν ἀξίζει νὰ πῆ κανεὶς περισσότερα.

**

Τελειώνοντας, νομίζω πὼς πρέπει νὰ πῶ αὐτὰ τὰ λίγα λόγια:

Ἄσσοι ἀναλάβαμε νὰ τυπώσουμε τὸ βιβλίον αὐτὸ βέβαια δὲν ἔχουμε τὴν ἰδέαν πὼς εἶναι τέλειον στὸ εἶδος του. Εἶναι ὅμως βιβλίον πού μπορεῖ νὰ χρητηθῆ στὰ σχολεῖα μας κάμποσα χρόνια γιὰ εἶναι γραμμένον ἀπλά, μὲ στίχους ὁμορφους δημοτικούς, μὲ συνείδηση.

Ἐγὼ τουλάχιστον ἔχω τὴν ἰδέαν πὼς στὸ χέτιρον τῆς Δημοτικῆς γλώσσας καί ἐκπαίδεψης ὁ Γιάινης Περιγαλιῆς ἔβαλε ἕνα γερὸ θεμέλιον. Ἄς ἔρθουν ἄλλοι ν' ἀποτελειώσουν τὸ χέτιρον.

Ἀθήνα.

ΘΑΝΟΣ ΤΡΥΓΟΝΙΔΗΣ

ΤΑ ΣΑΒΑΤΟΒΡΑΔΑ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ,

Τὸ προτελευταῖον Σαβατόβραδον τὸ γραφεῖον τοῦ «Νουμά» γιομάτο· ὁ Ρήγας Γκόλφης μᾶς ἀπάγγειλε διάφορα ἀνέκδοτα τραγοῦδια του, πού τὰ περισσότερα ἀπ' αὐτὰ θὰ δημοσιευθοῦν στὸ «Νουμά» κ' ἔτσι κάθε παίνεμα γίνεται περιττό, ἀφοῦ θὰ μποροῦσιν οἱ ἀναγνώστες μας μοναχοὶ τους νὰν τὰ κρίνουν καί νὰν τὰ ἐχτιμήσουν.

Τὸ τελευταῖον Σαβατόβραδον, (6 τοῦ Φλεβάρη), πού μᾶς ζωντάνεψε στὴ θύμηση τὰ παλιά, τὰ ξέχαστα Σαβατόβραδα τοῦ «Νουμά», ὁ φίλος κ. Ν. Πιριώτης μᾶς κράτησε τρεῖς ἀλάκαιρες ὥρες γητεμένους, μιλώντας μας γιά τὴν ἀδράνεια τοῦ στόλου μας στὰ 97.

Μὰ ἀξίζει νὰν τὴν δηγηθοῦμε κάπως πὸς πλατιά τὴν ἐξοχὴ αὐτῆ βραδιά. Ἀπὸ τοῦς παλιούς εἶχαν ἔρθει οἱ Γ. Ἀθάξος, Σπύρος Ἀναστασιάδης, Ν. Πιριώτης, Ρήγας Γκόλφης, καί Θ. Σάκκης, καί ἀπὸ τοῦς νέους δύο τρεῖς καὶ ὁ ταχτικώτατος κ. Βατάλας, ὁ Νούντσιος τῆς Ἀλεξανδρειανῆς «Νέας Ζωῆς». Ἀρχίνησε ἡ κουβέντα, φιλικὴ κουβέντα μὲ χωρατὰ καί μὲ ἀνέκδοτα διάφορα καί σιγὰ σιγὰ πέσαμε στὴν πόλεμον τοῦ 97. Ὁ Πιριώτης, πού εἶταν τότε ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ καὶ ἰδιαιτέρως γραμματικὸς στούς δύο ναύαρχους, Σαχτούρη καὶ Στκαμτέλλο, πῆρε τὸ λόγον καὶ ἀρχίνησε νὰ μᾶς ξιστοράει μὲ τὸ νῆ καί μὲ τὸ σίγμα, μὲ καθέκαστα περιεργότατα καί μὲ ἀνέκδοτα χαρακτηριστικά, τὴν δράση (:) τοῦ στόλου μας, πού ἄν ἤθελε γραφτοῦν ὅσα μᾶς εἶπε, πολλὰ σκοτεινὰ σημάδια τῆς περιφημῆς ἐκείνης ἐποχῆς θὰ φωτιζόντουσαν.

Μιὰ ὥρα, τὸ πολὺ μιὰμιση, καθόμαστε κάθε Σαβατόβραδον στὸ γραφεῖον—καὶ ὅμως τὸ περασμένον Σαβατόβραδον κυλήσανε τρεῖς ἀλάκαιρες ὥρες, χωρὶς καθόλου νὰν τὸ νιώσουμε.

ΕΝΑΣ ΠΑΛΙΟΣ

Βγαίνουνε σὲ λίγον

ΜΑΝΟΥΑΛΗΣ ΚΑΛΟΜΟΙΡΗΣ

Ἔργο 4. Κομμάτια πιάνου. Πρῶτη σειρά (Νυχτικόν, Πατινάδα) σ' ἕναν τόμον φράγκα 4.

Ἔργο 3. Ἀπὸ χωρὲς καὶ χωριά Τραγοῦδια γιά μιὰ φωνή μὲ πιάνον (γιά ἀφυλλὴ φωνή) Πρῶτη σειρά (Πατινάδα, ἡ ἡλιος λάμπει πάλι, οἱ γειτόνοι μὴ μᾶς δοῦνε) σ' ἕναν τόμον φράγκα 5.

[Γιά μεσιακὴ φωνή] Δεύτερη σειρά (ἀγαπιόνταν, ἡ Μπαγιαντέρα, οἱ δύο διαλαλητᾶδες) σ' ἕναν τόμον φράγκα 5.

Ἄσσοι μᾶς φράγκα 12.

καί σὲ λιγάκι ἡ ταρατσα ἐμοιζε σὴν καρδίαν μὲ φόρσα τὰ πανιά. Τ' ἀεράκι φύσκωνε τίς νυχτικῆς, φύσκωνε τὰ σεντόνια, φύσκωνε τὰ κλύφια, κ' ἔλεγε, πὼς τὴν θάρμενισ' ἡ ταρατσα. Κι ἀνάμεσα στὰ κάτασπρα πανιά, πινώρια καπετάνισα ἡ μελαχροινούλα Φλώρα. Σὴν ἄγγελου φτερὰ κινουσε τὰ χέρις της στὸ βιαστικὸ ἀπλωμα. Τ' ἀεράκι παιγνιδιάρικο τῆς φύσκωνε τᾶσπερον μισοφοράκι κ' ἡ Φλώρα τραγοῦδαε:

Τὸ μῆλον ποῦναι στὴ μιλιά
τὸ παραγινωμένο
ἂ δὲν τὸ κόψῃς σέπεται...

Μὰ ἡ μιλιά της κόπηκε καί στάθηκε σὴν ἀπολιθωμένη, μὲ τὰ χέρις σηκωμένα στὸ σκονί. Ἀφογκράστηκε· κάποιος ἀνέβηκε βιαστικὰ τὴ σκάλα τῆς ταρατσᾶς καί κατάλαβε ἀπ' τὸ τεκοῦν, πού χτυποῦσε ὀρητικὰ τὰ σκαλοπάτια, πὼς ἐρχόταν' ἡ δεσποινίδα.

— Τί νὰ τρέχῃ πάλι—ἔβαλε μὲ τὸ νοῦ της ἡ Φλώρα.—Νεῦρα πού δὲ φάνηκε ὁ λεγάμενος.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ δεσποινίδα βρέθηκε μπροστὰ της. Τὰ κομμένα μάτια της πετάγανε φωτιές, τὸ

κ' ἔλαμψ' ὁ γιάλος
κ' ἔλαμψ' ὁ κόσμος ὅλος...

Ἐάφριον ἐπαψε τὸ τραγοῦδι τῆς φάνηκε πὼς ἄκουσε κάπου σὴν ἀγκομαχητό. Κάποιος ἀνθρωπος ἀγωνίζοταν καὶ ἀνάσινε γλῆγορα, βαιθεῖα. Γύρισε τότες φοβισμένη, καί, κεῖ στὸ πορτέλλο ποῦ βγαίνει ἡ σκάλα τῆς ταρατσᾶς, εἶδε τὸ κεφάλι τοῦ κύρου Νίκου νὰ χάσκη πάνου της. Μάτια γουρλωμένα, στόμ' ἀνοιχτό, τὰ μαλλιά κολλημένα πάνου στὸ ἰδρωμένον μέτωπον. Τὴν κοίταζε μὲ τὰ ὄλα του, σὰ νᾶθελε νὰν τὴν ρουφήξῃ. Πὼς εἶτανε! Τρομάρα. Κεῖ σὴν τὴν εἶδε νὰ γυρίζῃ, χάρθηκε. Ἡ Φλώρα δὲν πίστεψε καλά καλά πὼς εἶταν' αὐτός, μ' ἀπὸ τότες ὁ κύρος Νίκος δὲ γύρισε μάτι νὰν τὴν δῇ.

**

Ἄσσοι ἡ Φλώρα ἔφρασε στὸ κιβώτιον κ' ἐρριξε μῆσα τὸ γράμμα. Μετὰ γύρισε βιαστικὰ στὸ πλυσταριὸ καί ξέβγαλε χέρι-χέρι τὰ ρούχα, γιά νὰ τ' ἀπλώσῃ. Ἐπειτα ἀνέβηκε στὴν ταρατσα, σκούπισε τὰ σκονιὰ καὶ ἀρχίνησε τ' ἀπλωμα.

Τὰ ρούχα μουσκιδούσαν ἀπ' τὴν μπουγάδα,

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Πολύ πιτυχημένο το κοντσέρτο της α' Αθηναϊκής Μαντολιναίας που δόθηκε την περασμένη Κεριακή στο Βασιλικό θέατρο. Όλα τα κομμάτια που υπήρχονταν το πρόγραμμα (Σουπέ, Τομάς, Τσαϊκόφσκη, Μαρουτσέλλι, Άκτον, Καλομοίρη, Μπράμς και Σαβίνο) παιχτήκανε με άριστη τέχνη.

— Άπ' όλα χειροκροτήθηκαν πιο πολύ τα θυμαστά τραγουδάκια του Μανώλη Καλομοίρη, πάνω σε στίχους του Άλεξ. Πάλλη, «Μισεριώτισσα» και «Μολιθιάτισσα», που τα τραγούδησε με χάρη η δεσποινίδα Γεννάδη.

— Γιατί όμως να λείπουν και ρωμαϊκά κομμάτια, σαν τον «Κρητικό χορό» π. χ. του Λάβδα;

— Η κοιτική μελέτη του κ. Κ. Χατζόπουλου για τον κ. Κ. Παλαμά, με τον τίτλο «Μιά απάντησή, θάρχησει από το φύλλο της άλλης Κεριακής.

— Μιά και κηρύξαμε το «Νουμά» λεύτερο βήμα δεν μπορούσαμε να μη δεχτούμε και το άρθρο του κ. Γ. Λαμπλέτ, διαφερόντως ολοσδιόλου αν ο κύριος αυτός, όταν άρχινης, με το άρθρο του Συναδινού, ή συζητήση στο «Νουμά» για το «Ωδείο, διαδέδε πως ο Συναδινός κι ο «Νουμάς» πλερωθήκανε από τον κ. Νάζο!

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Μ. Ζωγ. στ' Ανάπλι. Πολύ καλό και θα δημοσιευτεί.—κ. Ν. Ζαχ. Στο Λίβερπουλ. Δεν το ξέρουμε. Ότιόσο σύστησε το γράμμα σου στο γραφείο μας.—κ. Μ. Δαν. Θα δημοσιευτούν ύστερ' από ένα δυό φύλλα. Πολύ δημοφ.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Έντοκοι καταθέσεις

Καταθέσεις εις τραπεζικά γραμμάτια

Τροποποιηθείσης της κλίμακος των τόκων των εις τραπεζικά γραμμάτια νέων εντόκων καταθέσεων εν όψει ή επί προθεσμίο. δηλοποιείται, ότι από 15 'Απριλίου 1909 ή 'Εθνική Τράπεζα της Ελλάδος δέχεται παρά τε τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι και τοίς Ὑποκαταστήμασιν αὐτῆς καταθέσεις εις τραπεζικά γραμμάτια ἀποδοτέας ἐν όψει ή ἐν όρισμένῃ προθεσμίᾳ ἐπὶ τόκῳ.

1) 1) τοίς 0)0 κατ' ἔτος διὰ τῶν ἐν 0)0 κατ' ἔτος καταθέσεων μέχρι ποσῶν ὑπ. 10.000, πέραν δὲ τοῦ ποσοῦ τούτου τοῦ τόκου ὀριζομένου εἰς 1 τοίς 0)0 κατ' ἔτος μέχρι 50.000 δραχμῶν πέραν δὲ τοῦ ποσοῦ τούτου εἰς 1)2 τοίς 0)0 Ἀἱ καταθέσεις αὗται γίνονται δεκταὶ καὶ εἰς ἀνοικτὸν λογαριασμὸν παραδιδόμενον τῷ καταθέτη βιβλιαρίου λογαριασμοῦ καὶ βιβλιαρίου ἐπιτογῶν.

2) τοίς 0)0 κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις ἀποδοτέας μετὰ 2)2 μῆνας τουλάχιστον.

2) 1)2 τοίς 0)0 κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις τὰς ἀποδοτέας μετὰ ἐν ἔτος τουλάχιστον.

3) τοίς 0)0 κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις τὰς ἀποδοτέας μετὰ δύο ἔτη τουλάχιστον.

3) 1) 2 τοίς 0)0 κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις τὰς ἀποδοτέας μετὰ τέσσερα ἔτη τουλάχιστον.

4) τοίς 0)0 κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις τῆς ἀποδοτέας

πρόσωπό της εἶχαν' ἀνατριχισμένο, ἀγριεμένο και σὲ κάθε τρίχα τοῦ χουδιού μαζεμένη σὲ στρομπουλάνια ή μπουντρα και τὸ κοκκινάδι. Τέλειο; ἀγριάνθρωπος μ' ἓνα κεφάλι τόσο εἰ, παραγεμισμένο με ξινόμαλλα και μπουμπάκια. Κάρφωσε τὰ χέρια στὴ μέση της και κυτίζοντας καταματα τὴ Φλώρα:

— Μωρή—οὐρλιαξε—τί σ' ἔχουμε στὸ σπίτι μας; Για νὰ μὰς τὸ βουλιάζης;

— Μὰ γιατί, κυρία; Τί σὰς ἔκανα;

— Τί μούκανες; Ἐχει και μούτρα και μιλάει! Τ' εἶν' αὐτὸ μωρὴ βουβάλα;

Ἡ δεσποινίδα κρατοῦσ' ἓνα μαντηλάκι, πού κατὰ πὺς φαίνεται, εἶχε πέσει τῆς Φλώρας τὴν ὥρα πού ἀνέβαζε στὴν ταράτσα ὅλο κείνο τὸ ρουχαλάκι. Τὸ μαντηλάκι βρεμένο εἶχε μαζέψη χῶμα σ' εἶτανε τέλεια λασπωμένο.

— Νὰ μωρή, εἶπε,

κι ἀπλώνοντας τὸ χέρι μ' ὀρμή, μ' ἀληθινὴ λύσσα, κόλλησε τὸ μαντήλι στὸ πρόσωπο τῆς Φλώρας,

— γαϊδάρα, ἀλήθεια κι ἀπαλήθεια.

Ἡ Φλώρα πόνεσε. Τὸ χέρι τῆς δεσποινίδας εἶτανε δυνκωμένο, καθὼς φαίνεται ἀπ' τὸ πιάνο και τὴ χτύπησε βαρειά.

Τὰ μάτια τοῦ κοριτσιοῦ βουρκώσανε και τρα-

ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΔΡΑΧΜΑΙ 1,000,000 ΚΕΡΑΗ

Καθ' ἑκάστην κλήρωσιν ἐκδίδονται 100,000 γραμματῖα ἀξίας . . . 400,000 παρέχοντα κέρδη εἰς 2,290 γραμματῖα ἀξίας δραχ. 200,000. Διὰ τὴν κλήρωσιν τῆς 28 Φεβρουαρίου 1910 ἐξεδόθησαν ὑπ' αἰζόντα ἀριθμ. 1 25,000 ΑΚΕΡΑΙΑ ΓΡΑΜΜΑΤΙΑ παρέχοντα συμμετοχὴν εἰς κέρδιον τὸ κέρδος τιμώμενα ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΔΡΑΧΜΩΝ και ὑπ' αἰζόντα 25,001, 100,000. ΤΕΤΑΡΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΙΟΥ τιμώμενα ΜΙΑΣ ΔΡΑΧΜΗΣ και παρέχοντα συμμετοχὴν εἰς τὸ τέταρτον τοῦ κέρδου.

Κέρδη ἐκάστης κληρώσεως

Table with 4 columns: Quantity, Unit, Amount, Total. Rows include 1 εἰς 80,000, 1 εἰς 20,000, 2 ἀπὸ 2,500, 6 ἀπὸ 1,000, 18 ἀπὸ 400, 28 ἀπὸ 200, 1950 ἀπὸ 40, 2000, 200,000.

Ἡ πρώτη κλήρωσις γενήσεται τῇ 28 Φεβρουαρίου (13 Μαρτίου), 1910, ἡ δευτέρα τῇ 25 Ἀπριλίου (3 Μαΐου) 1910, ἡ τρίτη τῇ 27 Ἰουνίου (10 Ἰουλίου) 1910, ἡ τετάρτη τῇ 31 Ὀβρίου 1910 καὶ ἡ πέμπτη τῇ 31 Δεκεμβρίου 1910 (31 Ἰανουαρίου 1911).

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἢ ζήτησιν γραμματίων ἀπευθυντέον εἰς τὸ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ, Ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν, εἰς Ἀθήνας. Ὁ διευθύνων τμηματάρχης Γ. ΚΟΦΙΝΑΣ

μετὰ πέντε ἔτη τουλάχιστον ὡς και διὰ τὰς πέραν τῶν πέντε ἐτῶν ἢ τὰς διαρκεῖς

Καταθέσεις εις χουσόδ

Δέχεται ἐπι ἐντόκου καταθέσεις εἰς χουσόδ, ἢ τοῖς εἰς φράγκα και λίρας Ἀγγλίας, ἀποδοτέας ἐν όρισμένῃ προθεσμίᾳ ἢ διαρκεῖς ἐπὶ τόκῳ.

Table with 4 columns: Quantity, Unit, Amount, Total. Rows include 1) 2 τοίς 0)0 κατ' ἔτος διὰ καταθέσεις 6 μῆνων τουλάχιστον, 2) 0)0 κατ' ἔτος διὰ καταθέσεις 1 ἔτους, 2) 1)2 κατ' ἔτος διὰ καταθέσεις 2 ἐτῶν, 3) 0)0 κατ' ἔτος διὰ καταθέσεις 4 ἐτῶν, 4) 0)0 κατ' ἔτος διὰ καταθέσεις 5 ἐτῶν.

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικῶς ἢ ἀνόνομοι.

Τὸ κεφάλαιον και οἱ τόκοι ὁμολογιῶν πληρώνονται παρά τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι και τῇ αἰτήσῃ τοῦ καταθέτου ἐν τοίς Ὑποκαταστήμασι τῆς Τραπεζῆς εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα εἰς ὃ ἐγένετο ἢ καταθέσει.

ΣΤΟΥ "ΝΟΥΜΑ"

τὸ γραφεῖο, δρόμος Ζήνωνα 2, τουλιούττει ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ τὸ ἐνζ και 1,25 φρ. γρ. γιὰ τὸ ἐξωτερικὸν τάκλουθα βιβλία:

- Τοῦ ΨΥΧΑΡΗ «Τὸνειρο τοῦ Γιαννίρη» δρ. 1.—τοῦ ΠΑΛΛΗ «Ἡλιος και Φεγγάρι» δρ. 1.—τοῦ ΦΩΤΙΑΔΗ «Τὸ γλωσσικὸν και ζήτημα και ἡ ἐκπαιδευτικὴ μας ἀναγέννησις» δρ. 1.—τοῦ ΒΦΤΑΔΙΩΤΗ «Ἱστορία τῆς Ρωμιοσύνης» δρ. 1.—«Μεζώχτρα και Βρουκόλακας» δρ. 1.—«Παλιὸ σκοποὶ» δρ. 2.—τοῦ ΠΑΝΤΕΛΗ ΧΟΡΝ «Τὸ Ἀνεχτιμητο» ἢ «Μελάχρα» και «Οἱ Πητρογάρηδες» δρ. 1.—τοῦ ΣΤΕΦ. ΡΑΜΑ «Τὰ ἱαλιὰ και τὰ (Κάνοργια» δρ. 1 και «Οἱ λοξοὶ στρατοκόποι» δρ. 2.—τοῦ Γ.

- ΑΒΑΖΟΥ «Ἡ ματιὰ» δρ. 1.—τοῦ Δ.Π.ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ «Ζωντανὸ και πεθαμένον» δρ. 1, «Ὁ Ἄσωτος» δρ. 1 και «Ὁ Μὲγ' Ἀλέξανδρος» δρ. 1.—τοῦ Μ.ΦΙΛΗΝΤΑ «Γραμματικὴ τῆς Ρωμαϊκῆς γλώσσας» δρ. 3 και Ἀπὸ τοῦς θρύλλουσι τῶν αἰώνων» δρ. 1.—τοῦ ΓΙΑΝΝΗ ΠΕΡΓΙΑΔΗ «Τὰ Ὁρῖα» Α' Τραγούδια τῆς ἀκροαλιᾶς δρ. 2, Β' Τελλὰ τραγούδια δρ. 2.—τῆς κ. ΑΔΕΣΑΝΤΡΑΣ ΠΑΠΑΜΟΣΚΟΥ «Ὁ ἀθρόπινος μηχανισμὸς» χρυσοδεμένος δρ. 1) 1)2 και φρ. γρ. 2 γιὰ τὸ ἐξωτερικόν.—τοῦ ἸΔΑ «Μαρτύρων και ἡρώων αἶμα» δρ. 2.—τοῦ ΔΟΥΓΟΥ «Δάσκη και Χλόη» (μετάφρ. Βουστιερίδη) δρ. 1.—τοῦ ΕΥΡΥΠΙΔΗ «Ἡ Μήδειαν» (μετάφρ. Περγιαδίτη) δρ. 1.—τοῦ ΣΟΦΟΚΛΗ «Ὁ Αἴας» (μετάφρ. Ζήσιμου Σίδερη) δρ. 1.—τοῦ Γ. ΜΑΡΚΕΤΗ «Πλουτολογία» δρ. 1.—«Τὸ ὁμομολογιακὸ ζήτημα στὴν Ἀγγλίαν» λεπτὸ 50.—τῆς κ. ΕΙΡΩΝΗΣ ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ «Ἀπὸ τὸν κόσμον τοῦ Σκλονιού» δρ. 1.—τοῦ Γ. ΣΚΛΗΡΟΥ «Τὸ κοινωνικὸν και ζήτημα» λεπτὰ 50.—τοῦ ΠΑΙΑ Π. ΒΟΥΤΙΕΡΙΑΔΗ «Ὁ Προσκυνητὴς» δρ. 1.—τοῦ ΣΚΗΠΗ «Ἡ Μεγάλη Αἴψα» δρ. 2 και τὰ «Juvenilia» δρ. 1.—τοῦ ΜΑΥΡΟΥΔΗ «Μικρὰ τραγούδια».—τοῦ ΝΙΚΟΥ ΣΑΝΤΟΡΙΑΙΟΥ «Τὰ ἀγριολούβια» δρ. 1.—ΕΛΙΣΣΑΙΟΥ ΓΙΑΝΝΙΔΗ «Γλάστρα και Ζωή» δρ. 2.—ΒΑΡΑΕΝΤΗ «Ὁδὲ και Ζωή» δρ. 1 και «Ἀγροὶ και Δελφίνοι» δρ. 1.—ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ «Ἀλήθεια και Ψεμα» δρ. 1 και «Μετὰ Πεντηκωστῆσαν» (δοκίμιον) δρ. 1.—ΚΩΣΤΑ Γ. ΠΑΣΑΓΙΑΝΝΗ «Μοσκιὰς» δρ. 1.—ΓΙΑΝΝΗ Κ. ΣΤΕΦΑΝΗ «Μπουμπούκια» δρ. 1.—ΕΛΕΝΗΣ ΒΑΚΑΡΕΣΚΟΥ «Βλάχικα τραγούδια» δρ. 2.—ΜΑΝΩΛΗ ΚΑΛΟΜΟΙΡΗ 3 μπλεκίντες γιὰ πιάνο 1 δραχμὴ ἢ μετ.—ΡΗΓΑ ΓΚΟΛΦΗ «Τὰ τραγούδια τοῦ Ἀπείρου» δρ. 2.—Ζ. ΦΥΓΙΑΗ «Δίχως ἀκροαλίαν» δρ. 1.—«Χτισμένο στὸν ἄμμο» δρ. 1, και «Νίτσα» δρ. 1.—Μ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑΔΗ «Βενηλασία ἢ Ἰστούλιαν» τόμ. 2, δρ. 5.

βήχτηκε πίσω, βασιτώντας με τὰ χερσὶα τὸ χτυπημένο της πρόσωπο.

Σταυτιά της χτυπούσανε χιλιάδες καμπάνες, τὰ μάτια της πιτούσαν σπῖθες και τὸ παράπονο τῆς ἐπιγιε τὴ φωνὴ στὸ λαϊμό. Κι ἀνέμωσα σ' ὄλην αὐτὴ τὴν ἀντάρα τοῦ κεφαλιού της ἀκουγε τὰ στριγγλισματα τῆς δεσποινίδας πού τὴ βλαττημοῦσε και τὴν ἔβριζε. Καὶ τύχαιρα θυμύτανε τὴ χαρούμενη ζωὴ πού περνοῦσε στὸ χωριό της, πού εἶτανε κυρὰ στὸ φτωχικὸ της Δούλευε και τότες, μὰ κανένας ἀπ' τοῦς ἀρχόντους τοῦ χωριοῦ δὲν τὴν περνοῦσε γιὰ σκλάβια, κανένας δὲν τὴ χτύπησε ποτές, κανένας δὲν τῆς καινούλησε. Μὰ εἶτανε σωστοὶ ἀρχόντοι στὸ χωριό τους, νοικοκυραῖοι ἀτράνταχοι, μὰ εὐγενικοὶ. Τέτοις περνοῦσαν σὰν ἀτραπὴ στὸ ζαλισμένο κεφαλάκι τῆς Φλώρας, ὡς ποῦνοιωσε νὰ τρέχη ἀπ' τὴ μύτη της αἷμα ζεστό. Τότες δὲ βέσταξε πιά. Μετὰ τὰ ματωμένα της χέρια σκούπισε βιαστικὰ τὰ μάτια της; και χούμψεν ἀπάνου στὴ δεσποινίδα. Τὴν ἔρπαξε μετὰ τὸ δεξιὸ ἀπ' τὸ λαϊμό, τὴν κόλλησε στὸν τοῖχο και

- Παλιοβρόμα, τῆς εἶπε, σὲ πνίγω.
- Μή, κα...κούρ-γα.
- Για σκλάβια σου, μωρή, με πέρασε, γιὰ

σκύλα σου και με χτυπᾶς, ντροπιασμένη;

Ἡ δεσποινίδα πνιγότανε, μὰ δὲν μπορούσε και νὰ φωνάζη. Μόνον τὰ γουρλωμένα μάτια της φοβερίζανε ἀκόμα τὴ Φλώρα.

Ἡ Φλώρα τῆς ἔδωσαν ἓνα τίναγμα γερό μετὰ τὸ γερό της χέρι και τὴν ἄφησε κολλημένη στὸν τοῖχο. Μετὰ κτεβηκε δυό-δυό τὰ σκελιὰ και με ματωμένο πρόσωπο, με ματωμένα χέρια βρέθηκε στὴν ξώπορτα.

— Πιάστε τη, πιάστε τη, φώναζ' ἡ δεσποινίδα ἀπὸ τὴν ταράτσα.

Τὴν ὥρα κείνη ἔμπαινε κι ὁ κύρ Νίκος, μὰ καθὼς εἶδε ἀγριεμένη τὴ Φλώρα παραμέρισε, ἀφίνοντας της ἐλεύθερη τὴν πόρτα.

— Ποῦ τρέχεις, Φλώρα—τὴ ρώτησε—πού πᾶς εἶσαι;

Ἡ Φλώρα δὲ στάθηκε καθόλου, μὰ βγαίνοντας τοῦδωσε τούτη τὴν ἀπόκριση:

— Πᾶω, μωρέ, στὸ χωριό μου, πᾶω στοῦς ἀνθρώπους.

Ἀθήνα, Ὀκτώβρης 1909.

Γ. ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΛΑΚΗΣ